

4 - Sefardisk sang (ca 3:30 min)

Jødedommen i de sefardiske områdene utviklet seg annerledes enn jødedommen i de askenasiske områdene, også når det gjelder musikalske og andre kulturelle uttrykk. I dag er sefardisk jødedom blitt viktig på mange måter, også fra et europeisk og vestlig synspunkt. Det henger blant annet sammen med det sterke sefardiske innslaget i Midt-Østen generelt og i dagens Israel spesielt.

I dette eksempelet hører vi en bønn til *jom kippur* eller botsdagen, som markeres tidlig på høsten (10. *tishrei*). Den fremføres i en synagoge i Jerusalem. Derfor hører vi ingen instrumenter – med unntak av *sjofoaren* (se ovenfor) på slutten av innslaget.

Etter de innledende versene med allsang, hører vi en botsbønn fremført som solosang. Sangen er, som mye annen sang fra den arabiske kulturkrets, basert på forsangerens muligheter til å improvisere innenfor noen fastlagte rammer. Bruken av kvarttoner og det melismatiske preget er også typisk for sefardisk musikk – se for øvrig avsnittet ”Musikalsk egenart og musikkens mening” i artikkelen om musikk i islam. Her poengteres tre karakteristika som i ulik grad også preger jødisk sefardisk musikk: For det første at sangen gjerne legges i et høyt register, for det andre melodiføringens hang til nedadgående bevegelser, og for det tredje rytmikken.

I arbeidet med dette musikk eksemplet kan det være aktuelt å ta utgangspunkt i ett eller flere av følgende forslag:

- 1) En fri, assosiativ tilnærming (se ovenfor).
- 2) En musikkfaglig tilnærming med vekt på melodi, toner, improvisasjon, rytmikk, etc. I den forbindelse kan det være aktuelt å sammenligne med muslimsk sang fra Midt-Østen.
- 3) En religionsfaglig tilnærming med vekt på den jødiske høytidskalenderen, bot, sefardisk versus askenasisk jødedom, etc.